

[Baunsgaard.]

Dem skulle vi gerne bort fra; det er noget, man skulle kunne nå ved en egentlig skatte-reform. Men det kan ikke helt sammenlig-nes, det tror jeg også den højtærede mini-ster vil erkende. Derfor kan det godt være, at vi alligevel skulle ofre væsentlig opmærk-somhed på det afsnit, jeg nævnte, i ud-skrivningsloven, så klarer vi det hensyn, den højtærede finansminister vil have til-godeset. Jeg tror, man skal have sig det for øje, når vi drøfter skattereformen, at der bliver så få individuelt betonede fra-drag som vel muligt. Det gælder også dette.

Aksel Larsen: Jeg kunne nok tænke mig, at der ville ske en hel del fremskridt tem-melig snart, når det radikale parti kom ud af regeringen, men jeg må indrømme, at det går endnu hurtigere, end jeg havde tænkt mig.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard vil spare på militærvæsenet. Han kunne godt tænke sig en hel del af situationen klaret ved indirekte skatter, og nu slutter han sig oven i købet til den opfattelse, vi har talt for i så mange år, nemlig at skattelovgivningen er for indviklet, der er for mange individuelle fradrag. Jeg venter med spænding på, hvad der yderligere kan komme til, men det lover godt.

Jeg tillader mig i øvrigt at kvittere for en bemærkning af det ærede medlem hr. Poul Møller ved at give ham en oplysning. Han siger, vendt til den højtærede finans-minister, at det kan ikke lade sig gøre at gå på harejagt og stange ål på samme tid, så får man ingen af delene. Det skete faktisk i dette land for nogle år siden, at en åle-stanger i en båd fik en hare på gaffen. Den var flygtet fra en ræv og var kommet ud at svømme. Det kan altså lade sig gøre. Dog ved jeg ikke, om det kan ske i dette tilfælde, som er af en noget anden art.

Må jeg dernæst sige, at jeg finder, at det var en meget fordragelig, fordomsfri og for-handlingsvenlig tale, den højtærede finans-minister holdt. Skal jeg dømme efter den, så bliver der vistnok mulighed for under forhandlingerne om denne buket, og hvad der ellers er af problemer, at nå til resul-tater, landet kan være tjent med.

Jeg er enig med den højtærede finans-minister i, at de, der råber om katastrofe,

når der foreslås en eller anden ny skat, og navnlig de, der råber om katastrofe for erhvervslivet, i reglen råber for højt, og det skal man derfor ikke tage sig så meget af. Det glæder mig, at finansministeren nu altså overvejer, hvordan man under den ene eller anden form kan få en beskatning af den overhåndtagende reklame. Jeg forlanger naturligvis ikke, at man ubetinget tilslutter sig den idé, vi har om, hvordan det skal gøres, men jeg forstår på den anden side, at ministerens tanke om en annonceskat i hvert fald kun er en begyndelse.

Hvad angår afskrivningsreglerne, har jeg nu fået at vide, at regeringen i hvert fald ikke vil foretage nogen ændring i den gene-relle afskrivningsprocent. Men da man i hvert fald overvejer nedsættelse af afskriv-ningsprocenten på visse områder, er det jo en begyndelse, og jeg håber, at denne begyn-delse varsler en ny politik her.

Den højtærede minister siger, at jeg kom jo væsentlig med mine sædvanlige bemærk-ninger om besparelser på det militære om-råde, og det kan i hvert fald ikke lade sig gøre, før vi får en helt ny forsvarsordning. Ja, dermed er det jo tilkendegivet fra den højtærede finansminister, at han ikke er principiel modstander af at foretage bespa-relser på dette område, men jeg forstår ikke rigtig dette med, at besparelser skulle af-vente en ny forsvarsordning. Da vi, for at gribe tilbage i årene, i 1962 fik en meget alvorlig nedskæring af de offentlige civile anlægsudgifter, sagde man ikke: vi må have en helt anden politik på dette område, før vi giver os til at spare. Da kunne man godt skære ned, idet man sagde: vi er i en nødsituation. Jeg tror, det var med over 300 mill. kr. alene på statsbudgettet for et år. Hvorfor kan man så ikke i denne situation skære ned på militærets anlægs-udgifter, anskaffelsesudgifter? Jeg mener, det kan man så meget mere, som vi alligevel skal have en ny forsvarsordning, hvor for-modentlig en hel del af den forsvarsordning, vi har nu, vil forsvinde.

Jeg forstår godt, at et kasseoverskud, der hensættes i nationalbanken, kan bruges til at stive obligationsmarkedet af, men på den anden side vil jeg foretrække, at man syslede mere med den tanke, jeg har fremført her om, hvordan man i stedet for at stræbe efter så stort et kasseoverskud kunne skaffe midler